

[Jørgen Jørgensen.]

disse Kasser op og maalbevidst og med megen Dygtighed har ledet dem, værner om at bevare Selvstyret inden for dette store, betydningsfulde Omraade. Men man maa paa den anden Side forstaa, at naar Staten yder saa store Beløb til denne Forsikring, som den gør, fører det nødvendigt med sig, at der maa være en Kontrol, som Befolkningen har fuldkommen Tillid til, og det maa siges, at med den Udvikling af Kontrollen, som foregaar i hvert Fald ude i Landkommunerne, er det vanskeligt alle Vegne at faa Kontrollen helt effektivt gennemført. For at borttage enhver Mistanke om, at der ikke bliver ført en virkelig effektiv Kontrol, er Arbejdsløshedskasserne selv stærkt interesseret i, at denne Kontrol faar et Islæt, et offentligt Islæt, med Støtte fra Repræsentanter, der kan staa som uvildige i Spørgsmaalet, at der bliver gennemført saadanne Foranstaltninger, at Offentligheden med fuld Tryghed ved, at der ikke kan foregaa den Ting, at der paa samme Tid er arbejdsledige og Mangel paa Arbejdskraft inden for samme Omraade.

Er der noget, der svækker Tilliden til Arbejdsløshedskasserne, er det, hvis det med nogen Ret kan siges, at der paa samme Tid, hvor der er betydelig Arbejdsløshed, er Mangel paa Arbejdskraft. Af Hensyn til Arbejdsløshedskassernes Omdømme og hele den sociale Interesse, der findes her i Danmark, og som er nødvendig for at opretholde de sociale Foranstaltninger, vi alle gerne vil støtte, maa man være interesseret i, at social Forstaaelse findes andre Steder end inden for Arbejdernes egne Rækker. Det er i Kraft af denne sociale Forstaaelse i andre Befolkningsgrupper, at den sociale Lovgivning er kommet saa langt frem i Danmark, som Tilfældet er, og alle, som er socialt interesserede, bør derfor være med til, at man kan fastholde den sociale Interesse og Tillid til den sociale Lovgivning uden for Arbejdernes Rækker, som er Forudsætningen for, at vi kan bygge videre og stadig være forrest mellem de Nationer, der vil bygge en virkelig god social Lovgivning op.

Det er interessant, naar man drøfter disse Ting og tænker tilbage paa, da vi for nogle faa Maaneder siden havde Drøftelserne om Arbejdsløshedslovens Revision, saa at se, hvordan man i Dag tager helt anderledes forsonligt paa Tingene; der var en tydelig Forskel i Tonen hos den socialdemokratiske Ordfører i Dag og Ordførertalerne fra Socialdemokratiet for nogle faa Maaneder siden. Dengang bebudede man, at naar Loven om Ændringer med Hensyn til Dagpengenes

Maksimumsbeløb blev gennemført og Loven om Arbejdsfordeling blev ophævet, vilde det føre til en øget Arbejdsløshed og til andre store Vanskeligheder. Resultatet er blevet, at ingen af disse Ting er sket. Dengang bebudede man et Krav paa Kasserne, fordi Arbejdsløsheden vilde stige, hvilket nødvendiggjorde, at Staten ekstraordinært maatte støtte disse Kasser. Dette Krav er formentlig slet ikke fremkommet; i Dag ligger Arbejdsløsheden lykkeligvis meget, meget lavt.

Ved de Synspunkter, der er kommet frem i Dag fra kommunistisk Side, er det, som om man ikke kan komme ud af den Tankegang, at dette med Arbejdsløshedsunderstøttelsen er det primære. Tiden er løbet fra det Synspunkt. I Dag er det i højere Grad et Spørgsmaal om at skaffe Arbejdskraft til de Omraader, hvor den er mest nødvendig i Produktionslivet, og paa omtrent alle Omraader er der Mangel paa Arbejdskraft. De Enkeltheder i Arbejdsløshedsloven, som drøftes paa Grundlag af Kommunisternes Forslag her, om Karenstid, om 26 Ugers Bestemmelsen, om de unges Stilling og alt dette, er noget, der har Interesse i Perioder med stor Arbejdsløshed, men det er ikke denne Tilstand, der findes i Landet nu. Det vil være mere frugtbart, om Kommunisterne vil interessere sig for Produktionen og for at skaffe Arbejdskraft inden for de Omraader, hvor den er mest nødvendig, end for Ting, der ganske vist havde Interesse i en tidligere Periode, men ikke har det mere.

Mange bitre Ord, som kom frem under Drøftelserne sidste Vinter, ogsaa fra Socialdemokratiet, om Arbejdsløshedslovgivning og om Arbejdsfordelingsloven, kunde være sparet. Tiden, der er gaaet siden, har vist, at den Lovgivning, der da blev gennemført, var vel begrundet, og de uheldige Virkninger, som blev paapeget, kom ikke, fordi man ogsaa dengang fra de Kredse opererede med en Tilstand, som ikke fandtes længere, og man havde ikke Fremsyn til at forstaa, det var nye Tider og nye Forhold, vi gik ind i. Meget af den Utilfredshed, som gennem den Stilling, Socialdemokratiet dengang var med til at indtage, har bundfældet sig i Arbejderkredse, er ikke uden Forbindelse med den Uro, som ved visse Lejligheder er kommet til Udtryk. Det bør Socialdemokraterne overveje nu, da Tingene er kommet lidt mere paa Afstand.

Jeg er til enhver Tid Tilhænger af, og jeg er til enhver Tid villig til at støtte en Arbejdsløshedslovgivning, hvor Arbejdernes egen Vilje til at sikre sig mod uforskyldt